

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἑννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νά'ξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὀκτὼ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πέμπτη κι' εἰκοστή,
ἀδειάζουν τῶν ταμείων οἱ μαστοί.

Ποῦντος τετρακόσα
καὶ λιμὰρ' ἡ γλῶσσα.

Σημαντικὰ Πολιτικά.

Ψάλλω μὲ ἦχον πλάγιον: «Μακάριος ἐκεῖνος,
ποῦ σήμερα δὲν σκέπτεται γιὰ τίποτε σὰν κτῆνος.
Μακάριος ποῦ σήμερα τὰ πόδια τοῦ ἔξαπλόνει
χωρὶς νὰ συλλογίζεται καθόλου τὸ κουπόνι.
μακάριος ποῦ σήμερα δὲν κάνει διόλου σκέψι
πὼς πάλι τὸ Ρωμαίικο μ' αὐτὸ θὰ ξεμπερδέψῃ.

Μακάριος ὁποῦ στραβὸ τὸν ἐπλάσεν ἡ φύσις
γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ καλὰ καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις,
μακάριος καὶ πᾶς κουφός, ποῦ δὲν ἀκούει κτύπο
καὶ τί μᾶς σέρνουν κατ' αὐτὰς μὲς ὅτῃς Φραγκιάς τὸν
μακάριος καὶ πᾶς βουβός, ὁποῦ δὲν κατορθώνει [τύπο,
νὰ πῇ κι' αὐτὸς τὴν γνώμη τοῦ γιὰ τὸ φρικτὸ κουπόνι.

Μακάριος ποῦ πορευθῇ ὅτῃν Κεντρικὸν Ταμίαν
καὶ πληρωθῇ αὐτοστιγμὴ μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
μακάριος ποῦ σήμερα μπορεῖ νὰ φαληρίσῃ
χωρὶς πρὸς ἓνα δανειστὴν πεντάρα νὰ μετρήσῃ,
μακάριος ποῦ δάνεια σημαντικὰ γυρεύει
καὶ γιὰ τοχομερίδια ἐδῶ κι' ἐκεῖ ψαρεύει.

Μακάριος ποῦ ἱγάντζωσε καλὰ ὅτ' ὀκτὼ παραγάδι
τὸν κύρ' Ἀβέρωφ, τὸν Συγγρό, καὶ τὸν Ἀντωνιάδη,
μακάριος ὁποῦ θαρρεῖ χρυσάφι πὼς θὰ σπέρνῃ
καὶ μιλιούνια ἑνδεκα φαντάζεται πὼς πέρνει,
μακάριος ἂν εἰμπορῆς σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
μόνο μὲ μέλι ἄγριον κι' ἀκρίδες νὰ χορτάσῃς.

Μακάριος ἂν εἰμπορῆς καθὼς τὸν Οὐγολίνον
νὰ ροχανίζῃς κεφαλαῖς μουφλούζηδων Ἑλλήνων,
μακάριον ὁκτὼ φοραῖς ἐκεῖνο τὸ κωθῶνι,
ποῦ κρύψῃ μὲς ὅτῃν τσέπῃ τοῦ μισοῦ Ναπολέονι
καὶ δείχνωντάς το νὰ μᾶς πῇ «κοπιάζετε, παροῦται,
τὸ ἀξιοπεριέργον πανόραμα νὰ δῆτε.»

Μακάριος ἂν εἰμπορῆς ἡ πείνα σὰν σὲ σφίγγῃ
νὰ πίνῃς κάβουρα ζουμί, νὰ τρῶς τῆς μυίγας ξύγκι,
μακάριος ἂν εἰμπορῆς σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι
τὸ ἀπαυτὸ σου κάποτε νὰ κάνῃς παξιμάδι,
κι' ἂν ἔρῃς γιὰ τὸ στομάχι σου κανένα κεραμίδι
νὰ μᾶς φωνάζῃς «εὐρηκα» καθὼς τὸν Ἀρχιμήδη.

Παντούπολλη κακογλωσσιά, παντούπολλη μουρμούρα,
και δεξιά κι' αριστερά τὰ βλέπουν οἱ σκούρα.
Ἄλλ' ὅμως τώρα δάνειον σπουδαῖον θὰ γενῇ
καὶ πάλιν ἀξιόπιστον τὸ κράτος θὰ φανῇ.

Ὁ κύριος Χαρίλαος τεντώνει τὰ ρουθούνια
κι' ἀρχίζει νὰ μυρίζεται τριγύρω μιλιούνια,
τὴν πίστιν μας τὴν ἀπιστον ἐκ νέου θὰ τιμήσῃ,
τὸ λιμασμένο μάτι μας μὲ λίρα θὰ γεμίσῃ,
καὶ τότε κουδουνίζοντας τῆς τσέπαις θὰ σαλπίσωμε:
«στὸ πείσμα σας, παληόφραγκοι, δὲν θὰ χρεωκοπή-
[σωμε].»

Μὲ τὸ τσουβάλι μερικοὶ τοῦ ρίχνουν τῆς στερλίναις
κι' ἐκεῖνος τῆς περιφρονεῖ σὰν νᾶναι καβαλίναις,
γὰρ τὸ τοκομερίδιον κουκουτσί δὲν τὸν μέλει,
καὶ μιλιούνια ἑνδεκα τοῦ δίνουν καὶ δὲν θέλει,
πάρε τοῦ λὲν καὶ δώδεκα κι' αὐτὸς γυρεύει δέκα,
Μυλλόρδε, καταδέξου τα, μὴν κάνῃς τὸν γκιουλέκα.

Μυλλόρδε, σ' ἐξορκίζομεν ὅσῃν δόξαν τόσων βράχων
καὶ ὅσῃν ἀγιασμένα κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων
χωρὶς πολλὰ τσακίσματα τὰ δώδεκα νὰ πάρῃς,
ἐκεῖνος δὲ τοὺς ἀπαντᾷ «δὲν θὰ σὰς γίν' ἡ χάρις.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Πηγαίνεις εἰς τὰ θέατρα;
Φ. Καμμιά φορὰ πηγαίνω.
Π. Γὰρ πές μου εἶδες, Φασουλῆ, καὶ τὸν Παραδαρμένο;
Φ. Ὅλ' οἱ μεγάλοι κριτικοὶ τί τοῦφαλαν κι' ἐκεῖνου
κι' ἐξέσπασαν τὰ φῶτά των ὅσῃν ῥάχη τοῦ Ἀννίνου,
ἠπὸρε δὲ κι' ἐξίστατο καθεὶς των μετὰ φρίκης
πῶς τέτοιος ἄνθρωπος μουρλᾷ περνᾷ Εἰρηνοδίκης,
σχολίων δ' ἐπλημμύριζε τὸ θέατρον πληθώρα,
ὁπότεν δὲ κι' ἡ προσφιλεῖς κυρία Θεοδώρα,
τοῦ Ζαχαρία σύζυγος, νοικοκυρὰ φεσού,
γαλιανδρὰ πρώτης τάξεως καὶ δέσποινα γλωσσού,
ἐβγήκε μετ' ὅνδρα της νὰ παίξῃ κλωτσσοκούφι
κι' ἀπάνω εἰς τὴ φούρα της τὸν φώναζε μαγκούφη.
Ἐ! τότε πλέον ἔγινε μεγάλη φασαρία
κι' ἀμέσως ἀνατρίχιασε καθ' εὐγενῆς κυρία,
κι' ἀκούς ἐκεῖ, ἐφώναζε, ἀπὸ γυναικας στόμα
μιά τέτοια λέξις ν' ἀκουσθῇ καὶ νάβῃ τέτοια βρῶμα;
καὶ ποιά μ' ὑποφέρει τὴν σήμερον νὰ πῇ μιά τέτοια λέξι,
ποῦ κι' ἡ φεσούδαίς ἔγιναν μὴ σταῇ καὶ μὴ βρέξῃ;
Ἄς μᾶθῃ δὲ κι' ὁ Ἀννίνος κι' οἱ ἄλλοι φιλόλογοι
πῶς ἄχουρα καὶ τὸ κοινὸν κι' ἡ κριτικὴ δὲν τρώγει,

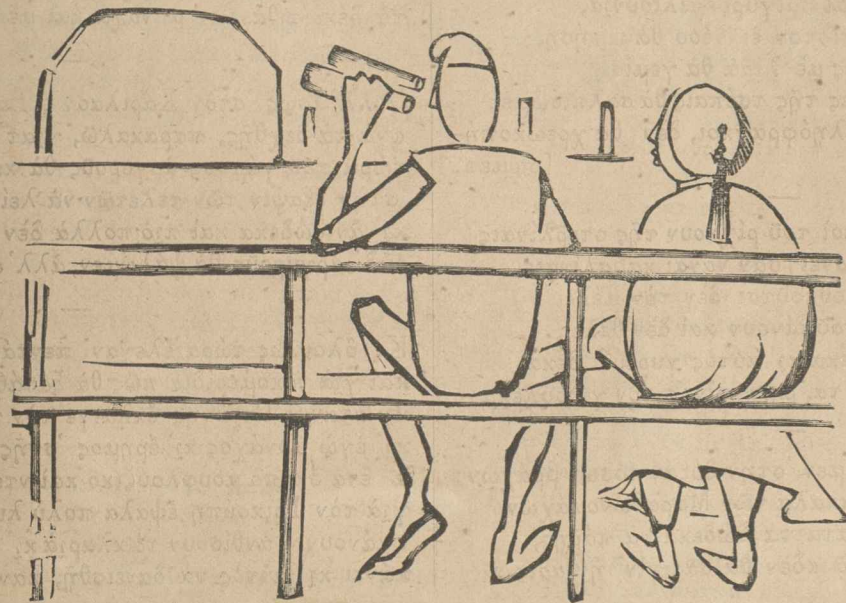
κι' ἂν ἄλλοτε ἠνείχετο νὰ γράφῃς ὅπως ὅπως
μὰ σήμερα ἐχόρτασε μὲ γράμματα ὁ τόπος,
καὶ δέχεται ψυχρὸ λουτρό καὶ κρύο σερβιτσάκι
ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Σαρσέ, τὸν Τέλη τὸν Πετσάλη.
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ ὅσῃν Ἀννίνο: ἀμὴ τόσο χολοσκάνης...
αὐτὸν τὸν Ζαχαρία σου Ἐφέτη δὲν τὸν κάνεις,
γὰρ νὰ γλυτώσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν κριτικὴν
κι' ἀπὸ σωφρονῶν δικαστῶν ἀγρίων μουσικῆν;
Εἰρηνοδίκης, Ἀννίνε, δὲν πρέπει ν' ἀπομείνῃ...
ὅσο τὸν πᾶς ὑψηλότερα μαρότερος θὰ γίνῃ,
καὶ τότε πᾶς σὲ βεβαίω πῶς πρὸ πολὺ θ' ἀρέσῃ...
μὰ πές καὶ ὅσῃν γυναῖκά σου νὰ μὴ φορῇ τὸ πέσι
κι' οὔτε ποτὲ τὸν ἄνδρα της μαγκούφη νὰ τὸν βρίζῃ
γιατὶ καθένας ντιστεγνὴ πειράζεται κι' ἀφρίζῃ.
Μὴν ἐπιμένῃς, ἀκουσε τί λένε κι' ἡ γαλιανδρὰ...
τὸ πνεῦμά σου κι' ἡ χάρις σου δὲν εἶναι γὰρ τῆς μάνδρας,
ὁ δὲ Παραδαρμένος σου, ὁ δόλιος Ζαχαρίας,
ὁποῦ λεπτοὺς ἐρέθισε κυρίους καὶ κυρίας,
ἂν καὶ δὲν κρύπτῃ ἀρετὰς μεγάλας κι' ἀπορρήτους,
θὰ σκαῇ ντιστεγνὴ σαχλοῦς καὶ κριτικούς ἀκρίτους.
Αὐτὰ σχεδὸν ἐλάλησα μὲ ὕψος ἐξηγούμενον
ὅσῃν προκαλέσαντα κρωγμούς κριτῶν παραδαρμένων,

Πάρτα, τοῦ λὲν οἱ δανεισταί, γὰρ νὰ μᾶς ἐλαφρύνῃς
κι' ἂν θέλῃς περισσότερα θὰ μᾶς ὑποχρεώσῃς.

Ὁ δὲ Μυλλόρδος ἀπαντᾷ μὲ τόνο σοβαρό:
«θέλεις δὲν θέλεις στανικά πρέπει νὰ πῇς νερό...
εἰσθ' εὐγενεῖς κι' εὐχαριστῶ, ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάνῃς;
τὰ δέκα φθάνουν μοναχὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.»

Ἄλλ' ἴσως ὅσῃν Χαρίλαον ὁ Βασιλεὺς εἶπῃ:
«νὰ τὰ δεχθῇς, παρακαλῶ, γιὰτ' εἶναι κι' ἐντροπία
τώρα ποῦ γάμους ἀργυροῦς θὰ κελαδῇς ἡ λύρα
ὅσῃν ἐξαφιν τῶν τελετῶν νὰ λείψῃ κι' ἡ μπακιρία
κι' ἂν δώδεκα καὶ πρὸ πολλὰ δὲν πάρῃς ἀπ' ἐκεῖνον
οὐδ' ἀργυροῦς θὰ ψάλωμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ χαλκίνοιοι.»

Κι' ὅλοι ὡς τώρα ἔλεγαν πεντάρτα πῶς δὲν ἔρριψαν
καὶ γὰρ τοκομερίδια πῶς θὰ ξανάβγουν δίσκοι,
κι' ὅταν ὁ Γκιώνης ἐκλαιγε τὸν πόνο τοῦ τὸ βράδυ
κι' ἐγὼ μονάχος κι' ἔρημος ὅσῃν νύκτας τὸ σκοτάδι
μ' ἕνα σκοπὸ μουφλούζικο καὶ ντέρτι φουκαρὰ
γὰρ τὸν Τρικούπη ἔφαλα πολὺ λυπητερά:
«κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαριά κι' ὁ πάγος δὲν τ' ἀφήνει
κάνει κι' αὐτὸς νὰ δανεισθῇ, κανένας δὲν τοῦ δίνει»

ἂν θέλῃς δὲ τὸ γούστο σου καὶ σὺ νὰ μὴ χαλάσῃς
τακτικῶς τῆς κριτικῆς καὶ σύρε νὰ γελάσῃς.
Π. Μὰ πές μου πῆγες, Φασουλῆ, ὅσῃν Χαίρω τοῦ μπαρ-
Φ. Ἀκούς ἐκεῖ, βρέ Περικλῆ... Θεὶ μου τί ἀσκέρι!... [μύρηνη;
ἐξέμεινε οἱ θεαταὶ ὅσῃν τοίχους σὰν σταφύλια
καὶ μπάμ καὶ μπούμ ἡ κουμπουριά καὶ δὲς τοῦ καριφύλλια,
καὶ δὲ παρευρίσκοντο τῶν κριτικῶν οἱ πρώτοι
κι' ὁ κόσμος καθὲς κουμπουριά τὴν κατεχειροκρότει.
Π. καὶ ὁ σκύλος μου ὁ Γκιουλ μαζί μὲ δὲ σκυλιά
κι' ἐγάζιζε σὰν ἄκουε νὰ πέφτῃ πιστολιά,
καὶ μάλιστα πῆρε μυρωδιά πῶς φέχουν κοκορέτσι
τὴν κολοβή του τὴν οὐρά τὴν πῆγαν ἔτσι κι' ἔτσι,
κι' ἐξεργλείετο κι' αὐτὸς μὲ τᾶλλα δὲ ἀντάμα
κι' ἐκ τούτου ἐκτάλαθα πῶς ἄρεσε τὸ δράμα.
Σὺ λέγω δὲ, βρέ Περικλῆ, πῶς πρέπει μόνος τώρα
νὰ μάλῃς νὰ κουρεύῃσαι, γιὰτὶ κατὰ τὴν φῶρα
τοῦ πῆγαν οἱ μπαρμπέρηδες ὅσῃν στάδιον τῆς Μούσης
παρμπέρηδες δὲν θ' ἀπαντᾷς ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας,
θὰ εἶναι τὸ Εἰδύλλιον ἡ μόνη των δουλειά
καὶ τὰ μαλλιά μας θὰ γενοῦν Ἀβεσσαλὼμ μαλλιά.
Καθὲ μπαρμπέρης ποιητῆς θὰ χάσῃ μὲ τοὺς τοίχους,
ὅσοι μὲ τὰ φαλλίδια των θὰ φαλλιδίζουν στίχους,
καὶ δὲς τοῦ Κωμειδύλλια καὶ δράματα καὶ μέλος,
καὶ τώρα ποῦ κορόνεται μὲ γένεια κι' ὁ Σεμτέλος,
καθένας τὸ ξουράφι του ὅσῃν κράτος θὰ χάριση
κι' οὔτε κανεὶς θὰ βρῖσκειται γὰρ νὰ τοῦ τὰ ξουρίση.

Ἐφέτος ἂν μᾶς ἐσκήριζε τὸ φάσμα τῆς ἐνδείας
ἀλλ' εἴχαμε, βρέ Περικλῆ, ἀφθόνους ἐσοδείας
ἀπὸ Ρωμηῶν Εἰδύλλια καὶ νέους κριτικούς
καὶ μετεωροφένάκας κοθόνους τραγικούς.
Κάτω κι' ὁ Γκαίτε ὁ μωρός κι' ὁ παλαβὸς Σαίξπηρος...
ἕνας κουρεὺς βαπτίζεται σκηνῆς μελλούσης ἡρώς...
Ὁθέλλος, Χάμλετ, Μάκβεθ, Λήρ... μαρούλια, κολοκύθια...
μᾶς ἐπαρφορτώθηκαν ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
Ἄν ἔξῃς σήμερον εἰδῶ, Σαίξπηρ δυστυχῇ,
τὰ μαξιλάρια θάπεφταν ἀπάνω σου βροχή,
καὶ χροτοσιὰ δὲν θάπιναν καὶ θάκιναν κουρέλι
τὸ καθὲ σαχλοδράμα σου ἡ κριτικὴ τοῦ Τέλη.
Τὸν ποιητὴν τοῦ δράματος μὲ τὸ κερί γυρεύαμε
κι' ἐκεῖ ποῦ τὸ κεφάλι μας καμμιά φορὰ κουρεύαμε
Αἰσχύλος ὑπεκρύπτετο καὶ Σοφοκλῆς ἀρχαῖος
ὡς ποῦ τὸν ἀνεκάλυψαν οἱ κριτικοὶ τυχεῖως.
Μ' αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν δὲν ξέρεις πῶς χαρήκαμε...
ιδρώσαμε γὰρ ποιητῇ, μὰ τέλος τὸν εὐρήκαμε.
Τελείωσαν τὰ ψέμματα καὶ σὰν τὸ πῆ ὁ Τέλης
ἂν δὲν βαρύνει σφύριζε καὶ λέγε ὅ, τι θέλεις.
Τόση χαρὰ δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ μᾶς ξεπάρῃ
κι' ἂν τὸ κουπόνη βρῖσκαμε τοῦ φοβεροῦ Γεννάρη,
κι' ἐγὼ μὲ ὅλους ἐτρέξα κατόπιν τοῦ μπαρμπέρη
καὶ τὸν ἐζητωκράγισα μ' ἕνα κερί ὅσῃν χέρι,
κι' ἐδέχθη τὰ ἐγκώμια κι' ἐμοῦ τοῦ Μουσολάτρου
κι' ἐξησφαλίσθη οὕτω πῶς τὸ μέλλον τοῦ Θεάτρου.

Ἐν τούτοις ὁμῶς, Περικλῆ, αὐτὸς ὁ Μελισσιώτης ἀληθινὸς μοῦ φαίνεται καὶ πούρος πατριώτης, ἂν δὲ ψευδίζῃ κάποτε ἡ κοπτερὴ του γλῶσσα ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος σωστός καὶ τᾶχει τετρακόσα, καὶ ἐφεύρε ἀντιφάρμακα, τιμῶντα τὴν πατρίδα, γιὰ τὴν φαλάκρα δηλαδή καὶ γιὰ τὴν πιτυρίδα, συνθέτει στίχους εὐκόλα ἐκεῖ ποῦ σὲ κυρεῖ καὶ τραγουδεῖ γλυκύτατα καὶ 'στὸ φτερό χορεύει, καὶ σὰν λεβέντης λιγερὸς, σὰν ἄξιό παλληκάρι εἰς τῆς ραχοῦλας στρώνεται καὶ παίζει τὸ γιογκάρι, πιστεύω δὲ καὶ μόνος μου καὶ μ' ὅλους τοὺς δικούς του πῶς εἶναι κριτικώτερος ἀπὸ τοὺς κριτικούς του.

Ἄς δώσῃ δὲ τὸ φάρμακον, ποῦ ἐφημίσθη τόσον καὶ τῆς πιτυρίδας κατανικᾷ τὴν νόσον, 'στους κριτικούς ποῦ 'σάλεψε ἡ Χάϊδω τὰ μὲν καὶ τὰ πιτυρίδα μοναχὰ γεννοῦν τὰ καὶ καλὰ των.

Π. Κι' ἐγὼ σκοπεύω, Φασουλῆ, νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω καὶ ἐν ἐθνικὸν Εἰδύλλιον αὐθημερόν νὰ γράψω. Θὰ βάλω μέσα τοῦ βουνοῦ βαρβάρτα παλληκάρια, τὸν Τσιγαρίδα, τὸν Τσουλῆ, φλογεραῖς καὶ γιογκάρια, θὰ βάλω κλέφτικους χορούς, σπληνάντερα, βεδούρια, μιὰ στρουγγα, δηὸ μαντρόσκυλα, δηὸ τράγους, τρεῖς γαιδούρια, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆς, βρέ Φασουλῆ, καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαις... καὶ ὅσα τραγούδια 'βρίσκονται μὲς 'στῆς Ἀνθολογίας θὰ τὰ σκαρώσω ἕξάφνα μιὰ τραγῳδία πρώτης, ὅπου νὰ δαιμονίζεται ὁ κάθε πατριώτης, καὶ νὰ θαυμάζουν ἐκθαμβὰ τῶν κριτικῶν τὰ πλήθη τὰ συμπάρα, τὰ σπληνάντερα, τὰ πάτριά μας ἦθη. Τί νὰ σοῦ 'πῶ... τὸ Θέατρον πρὸς ἔργον μᾶς καλεῖ καὶ τίποτε παράξενο, καὶ μὲν Φασουλῆ, καὶ ὁ πολυγράφος Φιντικλῆς, γνωστός εἰς τὴν ὑψηλὴν, τὴν γραμματολογίαν του νὰ κάμῃ Κωμειδύλλιον, ἀλλ' ἴσως γράψῃ Εἰδύλλια καὶ ὁ Μητροπολίτης, ποῦ νὰ τ' ἀκούς, βρέ Φασουλῆ, καὶ σύσσωμος νὰ φρίττῃς, καὶ μὲ σωρὸ τῆς κριτικαῖς θὰ βγάξῃ ὁ Πετσάλης... Φ. Ἐρεῖς, μωρέ, τί ἔλεγε γιὰ 'μᾶς ὁ Γιουθενάλης; πῶς ὅ,τι θέλει ὁ Ρωμῆος ἐκείνο καὶ τὸ κάνει, εἰς ὅλα πρώτος χώνεται, εἰς ὅλα πρώτος φθάνει. Κι' ἐγὼ νομίζω πῶς ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὸ θέλῃς καὶ γίνεσαι μονημερὶς σοφὸς Ἀριστοτέλης... τὸ θέλω;... ἐτελείωσε... κομμένο τὸ γελέκι... χειροτονοῦμαι πάνσοφος καὶ ὅ,τι καὶ ἂν 'πῶ μοῦ στέκει. Κι' ἂν εἶσαι μπόγιας τῶν σκυλιῶν καὶ σκουπιδᾶς τοῦ κάρου πετᾶς 'ψηλὰ γιὰ μιὰ στιγμή μὲ πτέρυγας Ἰκάρου, καὶ πάλι μὲς 'στὸ κάρου σου κατακυλᾶς εὐθὺς σὰν ὑψιπέτης ἀετὸς κεραυνοβοληθεῖς. Φθάνει ὁ μέγας Σαββαῶθ σ' ἐμᾶς τοὺς φαμαρόνους νὰ μᾶς χαρίξῃ ἐμπνεύσει καὶ νὰ μᾶς δίνη χρόνους, καὶ εἰς τοῦτο τὸ ποιητικὸν τῆς κλεφτουριᾶς Βασιλείου θὰ ὀδῇ καὶ Πέρση λουστρατζῆ νὰ ξεφουρνίξῃ Εἰδύλλιον. Εἰς τῶν Μουσῶν τὰ νάματα Ἑλλήνων παῖδες ἴτε... ἐδῶ σὰν ταῦρος, Περικλῆ, καθεὶς οἰστρηλατεῖται, καὶ ἡ ἑξαλλος ρητορικὴ καὶ ἡ τέχνη τῆς ἀμάκας, ποῦ δείχνει μεγαλοφυεῖς καὶ τοὺς μεγαλοβλάκας, καὶ ὅλ' αἱ τοιαῦται ἀρεταὶ τῶν νέων ἀπογόνων δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἑνὸς οἰστρος μόνον. Ἐδῶ δι' ὅλους ἀφθονοῦν τῆς φύσεως τὰ δῶρα, χαριτωμένοι ἄνθρωποι καὶ Ἐπαγγελίας χώρα.

ὦμορφος κόσμος ἠθικὸς ἀγγελικὰ πλασμένος, ὡς ἔλεγε καὶ ὁ Σολωμός, ὁ τόπος ἐμπνευσμένος. Καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, καὶ μὲν Περικλῆ, ποῦ σ' ἔρριξε μὲς 'στῶν Ρωμηῶν τὸ ζηλευτὸ μπουκίτο, καὶ ἔτσι 'μπορεῖς ἐλεύθερα 'στὸν νοῦ σου σὰν τὸ βάνη δι' ὅλα ν' ἀποφαινεσαι καὶ σὺ ὁ μπεχλιβάνης. Π. Ἀλήθεια, πάει καὶ ὁ Ρενάν, ἀνὴρ ὀνομαστός, καὶ ὁ Τσιγαρίδας 'πέθανε, ληστής ἐξακουστός. Φ. Δὲν κλαίω τόσο τὸν Ρενάν ὅσο τὸν Τσιγαρίδα, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ θάνατος κοστίζει 'στὴν πατρίδα. Ἄν ὁ Ρενάν ἔλεγετο φιλόσοφος σκαρτάδος, ἀλλ' ὁ ληστής τὸ καύχημα ὑπῆρξε τῆς Ἑλλάδος, καὶ 'στους βωμούς τῆς ἐσφαξῆς σφακτὰ ἐξιλαστήρια καὶ ἐδρασίωσε τὴν πίστιν τῆς εἰς τὰ Χρηματιστήρια, τῶν δὲ Ρωμηῶν τὸ Θέατρον ἀθάνατον θὰ μείνῃ ἂν Ἑθνικὸν Εἰδύλλιον καὶ ὁ Τσιγαρίδας γίνη. Ἔτσι μονάχ' ἀνδρίζεται ἡ τῶν Ρωμηῶν ἀνδρεία καὶ ἡ πίστις των κρατύνεται καὶ ἡ νέα κλεφτεριά, καθὼς τὴν ἔλεγε ποτὲ ὁ Χρῆστος ὁ Ἀράπης... Π. Ἔως ἐδῶ σταμάτησε γιὰτὶ παρεξερτάπη. Φ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, Περικλῆ, τὴν ραχὴν μου σοῦ στρώνω... Π. Κι' ἐγὼ μὲ τὴν σκοτώστρα μου γερὰ σὲ μπαχαρόνι.

Καὶ ὁλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Βαλαβάνη τοῦ γνωστοῦ, ποῦ ἄνω κάτω τρέχει καὶ 'στὴν Κωνσταντινούπολιν καθηγεσίαν ἔχει, σπουδαιοτάτη Κιβωτὸς Νεοελληνικῆ, γλαφυρωτάτη, σύντομος καὶ περιεκτικῆ. Αὐτὸ δὲ τὸ πολῦτιμον καὶ τρίτομον βιβλίον ἐκδίδεται κομψότατα πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων. Ἐκεῖ τεμάχια πεζῶν καὶ ἐνός καὶ ἄλλου Βάρδου... ἐκδότης τὸ Κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Γεράρδου, ὀνομαστόν καὶ πλούσιον ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαχμουδιέ, ποῦ τὴν γνωρίζουν ὅλοι.

Χαμουδοπούλου τοῦ Μηνᾶ λαμπρὰ Γεωγραφία, πολιτικὴ καὶ φυσικὴ καὶ στοιχειώδης ἄμα, καὶ τόση γεωγραφικὴ ἐγκλείεται σοφία, ποῦ γεωγράφος γίνεσαι καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Εἰς ὅλα λεπτομέρεια μ' ἐμβρίθειαν καὶ κρίσιν διὰ Σχολείων διδασχὴν καὶ Γυμνασίων χρῆσιν, πάσης Σχολῆς Δημοτικῆς καὶ Παρθεναγωγείου... ἐκδότης ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Παπαγεωργίου.

Ἐφημερὶς σατυρικὴ ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται, τὸ φοβερόν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ, ποῦ κανενὸς δὲν φείδεται. Ἀπὸ πολλὰ θὰ γράφεται καὶ δυνατὰ κονδύλια καὶ ἄρσενικῶν καὶ θηλυκῶν θ' ἀνάβῃ τὰ κονδύλια, καὶ ὁ μὴ γραφεῖς συνδρομητὴς 'στὸ τσουχτερόν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ 'στὴν μάσσα ποῦ τὸν γέννησε δὲν θάβῃ καταφύγιον.

Λόγοι Χριστιανικοὶ
τοῦ Μιχαῆλ Γαλανοῦ,
ἀρκετὰ σημερινὰ
μ' αἰσθημα, καρδιά καὶ νοῦ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δηὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὲ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.